

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **P. S.**, bytom H., Ž.- S., *zastúpeného advokátom JUDr. R. H., AK so sídlom v Ž., S.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline**, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom v Kuzmányho 6, 012 23 Žilina, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-117/KDI-SK-2009 zo dňa 24. októbra 2009, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/79/2009-41 zo dňa 22. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/79/2009-41 zo dňa 22. júna 2010 **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č. k. 20S/79/2009-41 zo dňa 22. júna 2010 zmenil rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Žilina č. KRP-117/KDI-SK-2009 zo dňa 16. októbra 2009, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Okresný dopravný inšpektorát zo dňa 18. augusta 2010 č. ORP-P-1076-ODI-2009-II vo výroku o uložení sankcie zákazu činnosti viesť motorové vozidlá tak, že podľa § 22 ods. 2 zákona Slovenskej národnej

rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa obvinenému P. S. ukladá zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý začína plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd poukázal na to, že z ustáleného skutkového a právneho stavu, žalovaný dostatočne zisťoval kritériá potrebné pre určenie druhu a výšky sankcie, pričom sa však súd nestotožnil so záverečným hodnotením relevancie takto zistených kritérií žalovaným v rámci možnosti uloženia sankcie za predmetné priestupky, a preto pristúpil k využitiu moderačného oprávnenia podľa § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, a to z dôvodu, že zásada zákonnosti zaväzujúca správny orgán rešpektovať pri svojej činnosti zákony Slovenskej republiky sa prejavuje aj v otázke posudzovania výšky ukladania sankcií. Ukladanie sankcie má nielen represívny ale aj preventívny význam, pričom správny orgán je povinný zistiť a vyhodnotiť okolnosti dôležité pre posúdenie výšky sankcie a že moderačné pravidlo súdu prichádza do úvahy ak sa správny orgán prísne týmito kritériami neriadi a postih je možné považovať za neprimeraný. Správny orgán stanovil peňažnú sankciu vo výške 600 Euro z rozpätia 150 až 800 Euro a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na 24 mesiacov, čo je v 2/3 mozgnej sankcie, čo bolo podľa súdu prvého stupňa vzhľadom na skutkový priebeh prípadu (dĺžka cesty, frekvencovanosť trasy, pohnútky, žiadne následky konania) aj pri existencii príťažujúcich okolností u žalobcu (spáchanie podobného deliktu v minulosti) ako aj na súdu známe rozhodnutia priestupkových orgánov, kedy správne orgány za závažnejšie následky udelili miernejšie sankcie, zjavne neprimerané a preto znížil sankciu – zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na 12 mesiacov. Zároveň vytkol správny orgán druhého stupňa, že žalobca mohol po uplynutí 1/2 doby trvania sankcie – zákazu viesť motorové vozidlo požiadať o odpustenie zvyšku trestu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca i žalovaný v zákonnej lehote odvolanie.

Žalobca sa odvolal voči rozsudku len v časti týkajúcej sa začatia plynutia lehoty sankcie (zákazu činnosti viesť motorové vozidlá) a uviedol, že lehota mala začať plynúť od 22. októbra 2009 do 25. februára 2010, teda za obdobie kedy nevykonával činnosť vedenia motorových vozidiel a až prvostupňový súd svojim rozhodnutím zo 17. februára 2010 odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, pričom uznesenie súdu o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nadobudlo právoplatnosť až dňa 25. februára 2010. Na základe toho navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že doba zákazu činnosti viesť motorové vozidlá začala plynúť 22. októbra 2009. Náhradu trov konania nežiadal.

Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdiť. Poukázal na ust. § 245 ods. 2 OSP, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Ďalej uviedol, že novelou zákona o cestnej premávke zákonom č. 8/2009 Z. z. účinnou od 01. februára 2009 došlo k sprísneniu sadzby ukladaných sankcií, a to najmä z dôvodu pozitívneho ovplyvnenia nepriaznivého dopravno-bezpečnostného vývoja na cestách Slovenskej republiky a aj k zmierneniu ich negatívnych dôsledkov, a to aj s ohľadom na záväzok Slovenskej republiky pri vstupe do Európskej únie minimalizovať ľudské straty a materiálne škody o 50 % v porovnaní s rokom 2002. Sankcia je opatrenie štátneho donútenia a súd preskúmava len to, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či podklady na takýto úsudok boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd za tých istých okolností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery, pričom súdom prvého stupňa bolo zistené, že žalovaný dostatočne zisťoval kritériá potrebné pre určenie druhu a výšky sankcie a súd sa nestotožnil s hodnotením relevancie takto zistených kritérií žalovaným v rámci možnosti uloženia sankcie za predmetný priestupok, a preto pristúpil k využitiu moderačného pravidla. Poukázal, že podľa § 250j ods. 5 OSP môže súd rozhodnúť iba o peňažnej sankcii a nie o zmene sankcie zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Poukázal na to, že žalovaný dňa 30. októbra 2008 viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu, za čo mu bola uložená sankcia, a to pokuta 9.000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu dva mesiace, ktorá však nemala dostatočný výchovný vplyv na žalobcu, keď opätovne tým istým spôsobom porušil zákon o cestnej premávke. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu žalobcu súd zamietne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, ale je dôvodné odvolanie žalovaného. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že prvostupňový správny orgán OR PZ, ODI v Žiline rozhodnutím č. ORP-P-1076/ODI-2009-II zo dňa 18. augusta 2009 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 07. augusta 2009 o 23:33 hod. po požití alkoholu viedol osobné motorové vozidlo VW Golf, ev.č. Z. v Ž. – S., po Rajčianskej ulici smere jazdy od pohostinstva „Pri Rajčianke“, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície. Pri vykonaní dychovej skúšky mu bolo namerané 0,31 mg/l alkoholu v krvi a žalobca pri sebe nemal platný doklad predpísaný zákonom – vodičský preukaz. Skutkovo v odvolaní žalobca namietal, že ide o málo frekventovanú cestu, a že jazda mala trvať maximálne 200 metrov po ceste, ktorá slúži len pre obyvateľov časti S., nebola spôsobená žiadna nehoda, pričom žalobca vodičský preukaz nutne potrebuje, a preto žiadal o skrátenie zákazu činnosti na polovicu. Rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. p. KRP-117/KDI-SK-2009 zo dňa 24. októbra 2009.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v danej veci odvolací súd s ohľadom na obsah podaného odvolania žalovaného v prvom rade posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. S ohľadom na námietku žalobcu týkajúcu sa uloženej sankcie – zákazu činnosti viesť motorové vozidlá zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu. V neposlednom rade podľa § 245 ods. 2 OSP posudzoval, či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 Správneho poriadku a či nevybočilo z jeho medzí.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný a zhodne aj prvostupňový správny orgán vykonali v konaní náležité dokazovanie. Pri hodnotení dôkazov vychádzali jednak zo záznamu o priestupku zo dňa 07.08.2009, ako aj z karty vodiča - žalobcu, ktorá v súvislosti dôkazmi podporovala záver, že žalobca sa opakovane v priebehu jedného roka dopustil rovnakého priestupku – riadenia vozidla pod vplyvom alkoholu, pričom pri rozhodovaní o priestupku žalobcu postupovali správne orgány podľa vyšetrovacieho princípu, v ktorom priestupkové a správne orgány rešpektovali procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil aj správny záver vo veci. Z vykonaného dokazovania podľa názoru odvolacieho súdu bolo náležite preukázané, že žalobca sa dopustila priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu tak, ako bol špecifikovaný v napadnutých rozhodnutiach. Z kontroly na alkohol vykonanej u žalobcu dňa 07. augusta 2009 o 23:33 hod. prístrojom Alcotest Dräger vyplynulo, že v čase kontroly policajnou hliadkou mal v krvi 0,31mg/l alkoholu v krvi a nemal pri sebe vodičský preukaz, pričom priestupku spočívajúceho v tom, že viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu sa podľa záznamu v karte vodiča dopustil v priebehu roka opakovane, keď dňa 04. októbra 2008 viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu, za čo mu bol uložený trest zákazu činnosti na 2 mesiace a pokuta 9.000 Sk. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je správny aj záver žalovaného, že správny orgán prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a dospeli k správnym právnym záverom a preto vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis správneho

orgánu, dospel k záveru, že názor súdu prvého stupňa o tom, že správne orgány nerešpektovali pri ukladaní sankcie zásadu zákonnosti nie je dôvodná.

Uložené sankcie podľa odvolacieho súdu nevybočujú z bežného rámca správnej úvahy a tieto sankcie spĺňajú zákonné kritériá pre ich uloženie, pričom správne orgány vyhodnotili správne všetky okolnosti dôležité pre posúdenie výšky sankcie a teda použitie moderačného pravidla súdu podľa § 250j ods. 5 OSP vôbec neprichádzalo do úvahy a to jednak z dôvodov uvedených vyššie, ako aj z dôvodu, že toto moderačné oprávnenie súdu sa vzťahuje iba na prípady peňažných plnení a peňažných sankcií a nie na ten druh sankcie, na ktorý ho aplikoval súd, teda na sankciu spočívajúcu v zákaze činnosti viesť motorové vozidlo, keďže nejde o sankciu peňažnej povahy.

S ohľadom na vyššie uvedené, ako aj na výrok rozsudku odvolacieho súdu preto považoval súd odvolanie žalobcu v časti týkajúcej sa začatia plynutia sankcie – zákazu činnosti za zjavne neopodstatnenú.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil podľa § 220 OSP rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 20S/79/2009-41 zo dňa 22. júna 2010 tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 18. novembra 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková